

5 5 3 2 1 5

vedno počasneje in tišje

Za klavir priredil Jostp Pavčič

Dr. Ivan Lah

O tatičku Masaryku

Pogovor s sinčkom Andrijanom

- »Kdo je to?«
 »T. G. Masaryk.«
 »Ali je velik?«
 »Velik. Tudi ti boš nekoč velik, Andrijan. Zdaj si še majhen. Koliko si star, Andrijan?«
 »Tri leta.«
 »Tri leta! Nekoč pa boš star več in boš velik.«
 Andrijan steguje roke, vzpenja se na stol.
 »Tako velik.«
 »Da, tako velik. Takrat boš imel mnogo knjig, kakor tata.«
 Andrijan gleda knjige v knjižni omari.
 »In takrat boš vedel, kdo je bil Masaryk.«
 »Masaryk...«
 Andrijan gleda lepo knjigo, ki mu jo je Miklavž prinesel iz daljne Prage.
 »A to je Masaryk? Kaj pa dela?«
 »Z otroki se igra.«
 »Kje pa?«
 »Daleč, daleč na češkem. Tam je grad Lany. Tam je živel Masaryk.«
 »Kaj več ne živi?«
 »Ne. Umril je. Vidiš, tu je njegova zadnja slika.«
 Andrijan gleda in misli.
 Slišal je že o mami, ki je umrla. Tudi zajček je umrl in so ga štirje vrani pokopali. Nesli so ga na pokopališče.
 »Kje pa je pokopališče?«
 »Tam zadaj, za gradom. Tam so ga pokopali.«

Tatiček Masaryk - prijatelj mlad.ne

- Andrijan misli in gleda.
 »In otroci so ostali revčki sami.«
 Tako je slišal o otrocih, ki jim je umrl oče.
 »Da. Zelo radi so ga imeli. Rekli so mu tatiček.«
 »Tatiček.«
 Andrijanu ugaja ta beseda.
 »Tatiček«, ponavlja. »Tatiček. Kdo pa je bil tatiček?«
 »Tatiček je bil nekoč majhen kakor ti. Pomisli: med drevjem je bil grad in pod gradom je bila pristava; to je hiša za posle in delavce. Tam je rasel deček, ki je bil tak kakor ti. In mama ga je zelo rada imela, ker je bil priden. Oče pa je bil kočijaž, ki je vozil v kočiji grajsko gospodo. Temu dečku je bilo ime Tomaž.«
 »Tomaž.«
 »Da. Tomaž. Tomažek so mu rekli. Potem pa je vzrastel, da je bil že skoraj velik.«
 »A takole?«